

1891, Battle Creek.

Comitetul Conferinței Generale ia decizia ca fratele Waggoner să meargă în Anglia, iar sora White și fiul ei, William, să plece în Australia, spre a ajuta lucrarea de acolo. Atunci, tuturor li s-a părut o simplă acțiune misionară, benefică și necesară. Dar motivele erau altele, și nimeni nu le-ar fi aflat vreodată dacă Domnul nu binevoia să ni le descopere. Iată cum stăteau lucrurile în acel fatidic an 1891:

La Minneapolis, grupul opozanților nu avusese ochi și urechi pentru solia neprihănirii lui Hristos, deoarece aveau alte preocupări. Agenda lor secretă prevedea împiedicarea glasului profetic de a se mai amesteca în deciziile oficiale luate de liderii adunării poporului. Așa cum spunea fratele Andreasen, preocuparea lor era aceea „dacă sorei White i se va mai permite să aibă autoritate asupra bărbaților care poartă responsabilitățile lucrării.”

Iar mesagerul coborât din cer spunea: „Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu.”

Am putea spune fără să greșim că poporul nostru cerea un împărat, ca pe vremea lui Samuel, și căruia Domnul i-a spus: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei” (1 Sam 8:7).

Ca și Samuel, Ellen White a fost extrem de tulburată, fără să înțeleagă că rebeliunea a fost mereu motivată de dorința de a scăpa de Dumnezeu, scăpând de vocea prin care El lucrează. A plecat în Australia cu inima frântă, înțelegând că frații vor să conducă biserica fără ajutorul ei. Nu s-a opus deciziei lor, deși ar fi putut să o facă fără nicio teamă, poporul fiind alături de ea. O singură vorbă din partea ei, și biserica o urma oriunde, chiar și în alcătuirea unei noi mișcări, fără opozanții de la Battle Creek.

Dar ea, ca și Domnul inimii ei, s-a dat la o parte din drum, înțelegând că dragoste cu sila nu se poate. A plecat în Australia, dar și-a făcut datoria să explice președintelui Conferinței Generale cum stau lucrurile:

„Domnul nu a fost amestecat în plecarea noastră din America. Domnul nu mi-a descoperit că a fost voia Sa ca eu să părăsesc Battle Creek. Domnul nu a plănuțit aceasta, dar v-a lăsat pe toți să acționați după propria voastră imaginație. Domnul ar fi dorit ca Willie C. White, mama sa și colaboratorii ei să rămână în America. Era nevoie de noi în

centrul lucrării, și dacă percepția voastră spirituală ar fi recunoscut situația adevărată, nu ați fi fost niciodată de acord cu mișcarea pe care ați făcut-o.

„Dar Domnul citește inimile tuturor. Dorința voastră de a ne vedea plecați era așa de mare, încât Domnul a permis ca acel lucru să aibă loc. Aceia care erau obosiți de mărturie au fost lăsați fără persoanele care le purtau. Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmărea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi, pe care le considerau superioare căii Domnului.

„Rezultatul este în fața voastră. Dacă v-ați fi aflat pe o poziție corectă, această hotărâre nu s-ar fi luat atunci. Domnul ar fi lucrat pentru Australia prin alte mijloace, și o influență puternică ar fi fost menținută la Battle Creek, marea inimă a lucrării. Am fi stat acolo umăr la umăr, construind o atmosferă sănătoasă care să fie simțită în toate conferințele noastre.

„Nu Domnul a conceput acest plan. N-am primit nicio rază de lumină pentru a părăsi America. Dar când Domnul mi-a prezentat problema așa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui acest lucru, deoarece știam că nimeni nu va putea înțelege problema în toate implicațiile ei. Când am plecat, mulți au răsuflat ușurați, dar Domnul a fost întristat, deoarece El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinării de la Battle Creek” (The EGW 1888 Materials, 1622).

Expresia aceasta: „Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmărea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi” întărește afirmația fratelui Andreasen, că liderii bisericii urmăreau la Minneapolis să nu mai permită amestecul sorei White în procesul decizional de la vârful lucrării. Acum, văzând-o plecată în Australia, „au răsuflat ușurați.”

Dar Dumnezeu a fost întristat, deoarece „El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinării de la Battle Creek.”

Această decizie nesăbuită din 1891 a împlinit la literă profeția transmisă odată prin Moise:

„Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu, pe care l-am încheiat cu el.

„În ziua aceea, Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde Fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și neazuri; și atunci va zice: ‚Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?’

„Și Eu Îmi voi ascunde Fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei.

„Acum, scrieți-vă cântarea aceasta. Învață pe copiii din Israel s-o cânte, pune-le-o în gură, și cântarea aceasta să-Mi fie martoră împotriva copiilor lui Israel” (Deut 31:16-19).

Iar și iar s-a repetat acest scenariu, iar motivul pentru care ne aflăm încă în această

lume a păcatului, condusă de pășările necurate ce populează Babilonul cel mare, este acela că scenariul descris de Moise s-a repetat și în istoria noastră denominațională recentă.

Ne-am schimbat conducătorul, și nu înțelegem că toate relele și necazurile care s-au abătut peste noi se datorează faptului că „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu.” El a fost gonit afară, și continuă să bată la ușă. Înăuntru, nimeni nu dorește să cânte cântarea lui Moise. Doar așa se poate menține încropeala laodiceană, care a înlocuit drapelul îngerului al treilea, dându-i o culoare care realmente îl omoară.

Profeția este sumbră, deoarece sugerează că în această stare teribilă se va face sigilarea descrisă în Ezechiel capitolul 9.

Exilul solilor din 1888 a fost exilul lui Dumnezeu, căci El a fost lepădat atunci, ca să nu mai domnească peste noi.

***